

28 384

Wijziging van de Provinciewet en enige andere wetten tot dualisering van de inrichting, de bevoegdheden en de werkwijze van het provinciebestuur (Wet dualisering provinciebestuur)

NADER VOORLOPIG VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE ZAKEN EN DE HOGE COLLEGES VAN STAAT¹

Vastgesteld 20 december 2002

Na lezing van de memorie van antwoord hadden de leden van de commissie nog behoefte de navolgende vragen te stellen en de navolgende opmerkingen te maken.

De leden van de **CDA**-fractie namen kennis van de memorie van antwoord op het voorlopig verslag van de zijde van de Eerste Kamer. Nu meerdere leden van de Kamer prijs bleken te stellen op een nadere schriftelijke discussie maakten deze leden ook gebruik van deze gelegenheid om nog een aantal zaken ter verduidelijking en commentariëring voor te leggen aan de regering. Want hoewel in de memorie van antwoord een aantal zaken zijn verklaard blijven toch nog wel enkele vragen over.

Deze leden hadden de regering gevraagd welke intrinsieke waarde zij hecht aan de uniformiteit of synchroniteit van het gemeenterecht en het provincierecht. Zij kregen de indruk dat hieraan een groot gewicht werd gelegd. Dit verklaart ook waarom de regering sommige suggesties van het IPO en de cie-Bleker niet overnam hoewel zij daar wel veel in zag. De reden die in dat verband wel werd aangevoerd was dat hierdoor die uniformiteit werd verbroken. De nummering en de inhoud van beide organieke wetten, de Provincie- en de Gemeentewet komen ook vrijwel geheel overeen. De grondtrekken van het provinciale en gemeentelijke bestuur zijn bovendien in dezelfde bewoordingen in hoofdstuk VII van de Grondwet gewaarborgd.

Dit voorstel werd ingediend tegen de achtergrond van een strategisch akkoord dat de gekozen burgemeester (gekozen door de ingezetenen) een reële mogelijkheid noemde. Deze leden traden in het voorlopig verslag en ook hier niet in discussie over de aanstellingswijze van bestuursorganen. Wel menen zij dat in een bestuur met een bipolaire democratische legitimatie (dus gekozen volksvertegenwoordiging en gekozen burgemeester) het organisatierecht van die overheid een (geheel) andere inslag zal krijgen (zie ook het rapport van de commissie Opstellen en uitlatingen van minister Remkes) dan dat van de (provinciale) overheid met één centrale legitimatie: de verkiezingen van de provinciale staten. Deze leden noemden in het voorlopig verslag – niet uitputtend – een aantal gevallen waarin provincie- en gemeenterecht substantieel uit elkaar

¹ Samenstelling: Holdijk (SGP), Rensema (VVD), Bierman (OSF), Van Heukelum (VVD), Luijten (VVD), (plv. voorzitter), Ruers (SP), Terlouw (D66), Pastoor (CDA), Bemelmans-Vidéc (CDA), Dölle (CDA), Tan (PvdA), Platvoet (GL) en Witteveen (PvdA), (voorzitter).

zullen gaan lopen naar alle waarschijnlijkheid.

Daarom herhaalden zij hun vraag hoe de regering bij gelegenheid van deze tweede (na 1983) grote herziening van het provincierecht aanziet tegen de wenselijkheid dat provincie- en gemeenterecht op de hoofdzaken uniform of synchroon zijn (thans meer dan 99% naar zeggen van de regering).

Deze leden van de CDA-fractie hadden bij gelegenheid van de voorbereiding van de Wet dualisering gemeentebestuur gepleit voor de mogelijkheid van een algehele uitnodiging voor alle wethouders voor een hele raadsperiode, uiteraard voorzover de raad zulks wenst. De regering wilde daar toen niet aan (27 751 nr. 10b blz. 53) maar acht de «standing invitation» nu in de memorie van antwoord in dit wetsvoorstel wel toelaatbaar ten aanzien van wethouders en gedeputeerden. Zij vroegen in dit verband tenslotte nog of het recht om – na uitnodiging van de provinciale staten – aanwezig te zijn in de vergadering van die provinciale staten ook het recht impliceert op eigen initiatief binnen de orde van de vergadering aan de beraadslagingen deel te nemen.

De leden van de CDA-fractie begrepen uit de memorie van antwoord in reactie op de door hen gestelde vragen met betrekking tot de voor hen nog steeds licht mysterieuze autonome bestuursbevoegdheid onder andere het volgende.

- a. De regering zegt dat «na een toekomstige overdracht van het «algemene initiatiefrecht» provinciale staten geen nieuwe taak meer op zich kunnen nemen». Waar het gaat om het vaststellen van algemeen verbindende voorschriften «is een actieve en initiërende rol van ps onverminderd mogelijk.» De regering betoogt vervolgens dat in het huidige stelsel dit feitelijk ook zo gebeurt. Dat is zo maar het gaat dus om het nieuwe gedualiseerde stelsel waarin de distantie tussen provinciale en gedeputeerde staten (dat was ook de bedoeling) veel forser is.
 - Is het in die situatie zo dat de raad dus ook buiten het college om verordeningen mag vaststellen die een materie regelen die tot dan toe niet tot de provinciale huishouding behoorde? – Kunnen de provinciale staten iedere materie mits in de vorm van een verordening regelen die niet tot de huishouding van de provincie behoorde tot dan toe? – Indien zulks niet het geval is en slechts bepaalde materies onderwerp van zo een verordening kunnen uitmaken welke zijn dat dan? Kortom wordt dat een materieel verordeningsbegrip gebruikt? Uiteraard doelen deze leden niet op materies die al door hogere regelingen uitputtend zijn genormeerd of tot het terrein van hogere overheid behoren.
- b. De regering stelt dat onder het huidige regime gedeputeerde staten geen bevoegdheid bezitten indien het gaat om onbepaalde bestuursbevoegdheden. Maar het viel deze leden op dat (mits er een adequate begrotingspost is) dit college regelmatig besluiten neemt met betrekking tot activiteiten die tot nu toe niet tot de provinciale huishouding behoorden. Niet slechts voorstellen dus maar besluiten.
- c. Deze leden begrepen uit de memorie van antwoord «dat de wetgever wel bevoegd is tot het toekennen en bepalen van de inhoud van een concrete bestuursbevoegdheid, maar niet de bevoegdheid toekomt de in de Grondwet vastgelegde bevoegdheidsverdeling te wijzigen. Daarbij zij volledigheidshalve opgemerkt dat de wetgever bij het uitoefenen van de eerstbedoelde bevoegdheid niet volledig vrij is maar recht moet doen aan ongeschreven constitutionele normen die de interne bestuursrelaties dienen te bepalen». De leden van de fractie van het CDA zouden graag de inhoud van deze normen kennen die niet in de Grondwet liggen maar onaantastbaar zijn voor de wetgever.
- d. De regering is van opvatting «dat *elke* bevoegdheidsuitoefening die niet op medebewindwetgeving berust, zijn grondslag vindt in de Provinciewet respectievelijk mede in de Provinciewet. Daarbij moet

namelijk, in lijn met de door deze leden weergegeven driedeling, onderscheid gemaakt worden tussen de uitoefening van de specifieke bevoegdheden die in de Provinciewet zijn geregeld en de onbepaalde bestuursbevoegdheid die zijn grondslag vindt in de Grondwet en in de Provinciewet wordt *herhaald*» (mva blz. 8).

Hoe valt te rijmen dat iedere bevoegdheidsuitoefening die niet op medebewind berust mede zijn grondslag vindt in de Provinciewet, maar een deel daarvan (de onbepaalde bestuursbevoegdheid) daar weer niet zijn grondslag, vindt maar slechts wordt herhaald?

De leden van de fractie van het CDA beschouwden deze discussie nu er belangrijke gevolgen aan worden verbonden niet als academisch alleen. Het gaat in hun ogen om een wat kunstmatig onderscheid tussen autonome bestuursbevoegdheid die hun grondslag vinden in de Grondwet en die welke hun grondslag vinden in de Provinciewet. De Grondwet deed de gemeenten de regeling en het bestuur van de eigen huishouding over. De Grondwet wijst de raad aan als het orgaan dat de verordeningen maakt. Voor het overige is het volgens hen aan de wetgever om competenties af te bakenen (uiteraard tegen het licht van het hoofdschap van de ps zoals de Grondwet dat noemt).

Deze leden konden daarom nog steeds niet volgen waarom het al dan niet benoemd zijn van een bestuursbevoegdheid kwalificeert welk orgaan bevoegd is. Dat doet de Provinciewet (bijv. in het huidige art. 105 en 143). Die geeft thans aan dat bestuur in beginsel bij ps behoort, zowel in autonomie als in medebewind, benoemd of onbenoemd.

Nu de mogelijkheid is weggevallen voor statenleden of belanghebbenden om bij de bestuursrechter op te komen tegen besluiten tot (niet-) toelating tot de provinciale staten blijft slechts de gang naar de burgerlijke rechter open. Nu het om meerdere redenen (vooral art. V 11 Kieswet) van belang is om te weten of iemand onherroepelijk tot lid is toegelaten is voor deze leden de vraag van belang welke de positie is van iemand die door de ps is toegelaten maar ten opzichte van wie ten aanzien van die toelating door belanghebbenden een civiele procedure loopt.

Deze leden hebben in het voorlopig verslag de verenigbaarheid aan de orde gesteld van art. 128 Grondwet en het voorgestelde artikel 81. Uit het antwoord van de regering blijkt dat deze de portee van de vraag niet heeft begrepen, dan wel dat de leden van de fractie van het CDA hun vraag niet duidelijk hadden geformuleerd.

Uitgaande van dit laatste formuleren zij deze vraag nu anders. Artikel 81 (voorgesteld) lid 1 gaat uit van de veronderstelling dat provinciale staten onderscheidenlijk gedeputeerde staten hun bevoegdheden (behoudens uitzonderingen) kunnen overdragen aan commissies. Maar kunnen gedeputeerde staten wel hun autonome bevoegdheden overdragen aan een commissie? Art. 128 Grondwet staat hieraan in de weg. In «de Grondwet» (Koekkoek red.) blz. 583 staat dan ook terecht dat: «behalve bij gemeentelijke en provinciale herindelingen, de binnen-gemeentelijke en binnenprovinciale decentralisatie van autonome bevoegdheden uitsluitend kan plaatsvinden door de gemeenteraad resp. Provinciale Staten». Zie ook C.A.J.M. Kortmann de Grondwetsherzieningen 1983 en 1987 blz. 355/6. Zie verder Brederveld «Gemeenterecht» 6e druk 3.2.2. De achtergrond van het bepaalde in art. 128 Grondwet (amendement-Faber) was weliswaar vrees voor binnen provinciale en gemeentelijke decentralisatie opgelegd door Den Haag; effect is wel dat het vervreemden van autonome bestuursbevoegdheden door provinciale besturen (ook het college van gs) niet buiten ps om kan lijken te gaan. Zo regelde het dan ook de Provinciewet tot de dag van vandaag.

De regering schrapt de deelprovincies. Zij meent dan ook in de toekomst weliswaar een deelprovincie zou kunnen worden overwogen maar dat

deze dan van geheel andere aard zal zijn dan de huidige monistische regeling van de deelprovincie. Deze leden begrepen dit laatste argument niet goed. Het voorliggende wetsvoorstel dualiseert toch juist het commissiestelsel zoals dat eerder ook bij de gemeente is gebeurd (en bij de deelgemeente).

De deelprovincie is toch een soort commissie. Of bedoelt de regering dat de voorgestelde regeling nog veel te monistisch is?

De leden van de fractie van het CDA hadden ieder keer weer gewezen op het voorbehoud dat zij maken ten aanzien van het transport van zwaardere bestuursbevoegdheden van ps naar gs resp. raad naar college. De regering merkt op dat typische bestuursbevoegdheden (bijv. bouwvergunning) juist de burger het meest raken.

Zij wijst er op dat kaderstellende bestuursbesluiten (opnieuw een niet juridisch begrip overigens) zoveel mogelijk bij de provinciale staten zullen worden gelaten. Deze leden meenden dat de regering aldus de bedoeling van het CDA niet voldoende begrijpt. Natuurlijk raken vergunningen, benoemingen, uitkeringen enz. de burger zeer. Natuurlijk zijn dat bestuursbesluiten die omdat ze een sterk uitvoerend karakter bezitten behoren bij dagelijkse besturen.

De leden van de fractie van het CDA spraken steeds over die bestuursbevoegdheden die (nu vaak algemene bestuursbevoegdheden genoemd) bij provinciale staten liggen en waar transport naar de besloten collegekamer wordt overwogen bij de komende twee wetsvoorstellen zoals die ook in de memorie van antwoord worden gereleveerd. De zwaardere besluiten (kwantitatief een minderheid) dus de besluiten die een behoorlijk politieke impact bezitten en de lokale samenleving raken en wellicht emotioneren en die tot nu toe bij de raad lagen daar moet nog eens goed naar worden gekeken. De voordelen van het raadsbesluit (openbaarheid, beïnvloedbaarheid ook door de oppositie en al die andere aspecten opgesomd door hen in het voorlopig verslag en bij de behandeling van de wet dualisering gemeentebestuur) zorgvuldig afzettend tegen het belang van grote betrokkenheid van burgers. Deze leden zouden dat debat zeker ook voeren bij een tweetal aangekondigde wetsvoorstellen.

De leden van de fractie van het **CDA** hadden gevraagd of provinciale staten besluitvorming door gs kunnen conditioneren door inwerkingtreding bijv. afhankelijk te maken van instemming of deze anderszins «in de greep te houden». De regering stelt uiteraard terecht dat zulks in medebewind niet kan via verordeningen. Dat zou ook volgens deze leden neerkomen op usurpatie van bevoegdheden die in medebewind of in de Provinciewet aan het college zijn gegeven.

Zij bedoelden echter en meenden dat duidelijk te hebben gemaakt door te verwijzen naar nationale praktijken als geclausuleerde AmvB's, voorhangbesluiten, amenderende moties e.d. of het het college is toegestaan zich te verbinden tot het afhankelijk maken van de inwerkingtreding van hun besluiten van instemming van ps. Zulks naar analogie van wat in Den Haag veel gebeurt. Nu de raad bovendien hoofd en eindverantwoordelijk is zou zulks nog meer zelfs voor de hand kunnen liggen. Of zijn decentrale volksvertegenwoordigingen van een andere orde in dit opzicht?

Is bij ontstentenis en verhindering van de Commissaris van de Koning het de loco-commissaris die de oproeping en agendering voor de vergadering van de provinciale staten verricht?

Bij het antwoord op de vraag van de leden van de fractie van het CDA of in gedualiseerde verhoudingen provinciale staten de voorbereiding van besluiten geheel of voor een groot deel kan verleggen naar een ander gremium dan gedeputeerde staten blijft de regering opnieuw enigszins op

de vlakte. Ruimer zeker, maar in praktijk zal het wel wat blijven gaan zoals nu ook al het geval is, vertalen deze leden die reactie. Laten zij het daarom anders stellen. Van welke provinciale staten besluiten kan provinciale staten de voorbereiding nimmer leggen bij een ander orgaan dan gedeputeerde staten?

De regering wil slechts aan provinciale staten het recht verschaffen om ex art. 1 lid 1 Provinciewet het CBS om een opgave van het aantal ingezetenen te vragen. Zulks omdat in het wetsvoorstel dualisering provinciale medebewindsbevoegdheden bestuursbevoegdheden in medebewind bij het college van gs komen te liggen. De ratio zou liggen in het feit dat het verzoek vooral voor provinciale staten gevolgen heeft in verband met de verkiezingen.

Deze leden hadden hierover twee vragen. Beschouwt de regering het gebruik maken van een bevoegdheid gegeven in de Gemeentewet als medebewind? Waarom?

Is het niet zo dat ook wanneer de raad om hem moverende redenen nalaat de bedoelde inlichting te vragen het college of de burgemeester vanuit hun verantwoordelijkheden voor een goede uitvoering van wetten geen behoefte kunnen hebben om deze inlichtingen te vragen?

De leden van de **PvdA**-fractie waren erkentelijk voor de grote spoed waarmee op het voorlopig verslag is geantwoord, maar merkten op de antwoorden op enkele door hen gestelde vragen in de memorie van antwoord te missen. Onder het kopje *De plaats van de provincie in het staatsbestel* hadden deze leden op pagina 6 vragen gesteld over een reeks in de Tweede Kamer ingediende maar afgewezen amendementen die met elkaar gemeen hadden dat zij aspecten regelden van een zorgvuldige en rechtsstatelijke controle op provinciale bestuurlijke bevoegdheden. In verband hiermee stelden zij, zoals in het voorlopig verslag is te lezen, vragen over de opvatting van de regering over deze reeks van rechtsstatelijke amendementen, met name over de vraag of naar het inzicht van de regering de provincie het zonder de afgewezen voorzieningen kan stellen. Er werd ook gevraagd naar een analyse van de provincie als middenbestuur, juist in verband met het belang van waarborgen voor zorgvuldig en rechtsstatelijk bestuur. De gedachte daarachter was uiteraard dat een middenbestuur, dat een aantal belangrijke procesmatige taken uitvoert, zelf juist op uiterst zichtbare wijze integer moet opereren, hetgeen de wenselijkheid van de aanwezigheid van de voorgestelde voorzieningen sterk doet uitkomen. De aan het woord zijnde leden vroegen in dit verband de regering ook om een visie op de recente financiële kwesties in Gelderland en Zuid-Holland, welke voedsel geven aan de vrees dat het met de zichtbare integriteit van het middenbestuur niet altijd goed is gesteld.

De aan het woord zijnde leden hadden wel een antwoord aangetroffen op de overige door de PvdA-fractie gestelde vragen, maar waren daardoor op een aantal punten niet overtuigd. Met name verbaasden deze leden zich over het antwoord op een vraag om een analyse van de mogelijke concurrentie die zich tussen provinciale en gemeentelijke volksvertegenwoordigers kan voordoen wanneer deze beide soorten vertegenwoordigers zich sterker zouden gaan richten op het vertegenwoordigen van de burgers (zie pagina 4 van het verslag). Het antwoord van de regering hiervoor «niet bang» te zijn leek hen eerder een – op zich prijzenswaardige – emotionele uiting dan een rationele analyse en zij waren dan ook benieuwd naar de dragende argumenten die deze houding ondersteunen. Overigens leek het de leden van de PvdA-fractie ook goed mogelijk dat de leden van ps zich juist minder als echte vertegenwoordigers op zullen stellen maar de slagvaardiger gemaakte colleges van gs op een technocratische wijze en met grotere afstandelijkheid tot de leefwereld van de

burgers tegemoet zullen treden (zie eveneens pagina 4). Vandaar dat zij de regering om een analyse vroegen van de te verwachten ontwikkelingen na aanneming van de wet. Is de regering ook voor deze mogelijkheid «niet bang» en kan zij dan ook daarvoor overtuigende argumenten produceren?

De leden van de fractie van de PvdA vonden de beantwoording van de vraag van de financiële compensatie met verwijzing naar de voorjaarsnota onvoldoende.

Zij wensen meer inzicht in de verwachte financiële consequenties als ook in de gedachte compensatie die ongetwijfeld nu al geraamd wordt voor de voorjaarsnota.

Waarom is er niet sprake van gelijktijdigheid, dus invoering van een nieuw stelsel en gelijktijdig financiële compensatie die daar het gevolg van zijn? Is de veronderstelling juist dat de nader te bepalen financiële compensatie met terugwerkende kracht van toepassing zal zijn vanaf de datum van inwerkingtreding van de wet?

De leden van de fractie van **GroenLinks** constateerden dat, evenzo dat het geval was bij de memorie van antwoord inzake de veegwet dualisering gemeentebestuur, niet alle gestelde vragen zijn beantwoord. De al bij die gelegenheid uitgesproken teleurstelling werd bij deze gekwadrateerd en deed de vraag rijzen of hier sprake is van onzorgvuldigheid, desinteresse of haast.

Het betreft de volgende onderwerpen.

Provincie in problemen?

Opvallend is dat in de opdracht van de Staatscommissie Dualisme en Lokale Democratie alleen gesproken werd over het gemeentelijke niveau. Desalniettemin heeft de commissie in een annex ook aandacht besteed aan de provincie en geconcludeerd dat ook hier dualisering wenselijk is. In het kabinetsstandpunt «Dualisme en lokale democratie» is hier bij aangesloten. In dit kabinetsstandpunt wordt dualisering van de provincie verwelkomd als een van de antwoorden op de zorg over het probleemoplossend vermogen van de verschillende overheden (dus ook van de provincie). Maar er worden ook enige speerpunten genoemd die daar mede een antwoord op vormen: meer mogelijkheden voor de provincie voor een directe beïnvloeding en het invoeren van een correctief referendum. Deelt de minister de opvatting in dit kabinetsstandpunt dat er wat schort aan het probleemoplossend vermogen van – in dit geval – de provincie. Zo ja, zou de minister daar op deze plek dan wat dieper op in willen gaan. Hoe manifesteert zich dit onvermogen? Welke mogelijkheden voor meer directe beïnvloeding ziet de minister? Is de schaalgrootte van de provincies een van die mogelijkheden, zoals ook wordt geconcludeerd in het rapport «Op schaal gewogen»: «De schaal waarop de grote inrichtingsvragen (verstedelijking, lokale economie, waterbeheer, duurzaamheid, landinrichting) spelen gaat in een aantal opzichten die van de provincies te boven». Ziet de minister een relatie tussen dualisering – als middel om tot een aantrekkelijker profiel van de provinciale politiek te komen – en de schaal- en bevoegdheidendiscussie? Deelt de minister het kabinetsstandpunt m.b.t. de speerpunten, waaronder het correctief referendum?

Gedeputeerde Staten

In de wet is er geen tijdslimiet voor de demissionaire periode van gs tussen verkiezingen en vorming van een nieuw gs. Op welke – terughoudende – wijze moeten naar de mening van de minister gs invulling geven aan deze demissionaire periode?

Commissaris der Koning

In artikel 53a krijgt de CdK de bevoegdheid om onderwerpen aan de agenda van gs toe te voegen en ten aanzien van de geagendeerde onderwerpen met een eigen voorstel te komen. Deze leden namen aan dat het in beide gevallen onderwerpen zijn die in de portefeuille van een ander lid van gs thuishoren. Klopt deze aanname? Hoe ziet de minister dat voor zich? Gaat de CdK voor de ambtelijke voorbereiding van een eigen interventie gebruik maken van ambtelijke ondersteuning die onder de andere portefeuillehouder valt? En aannemende dat die interventie een andere inhoud of standpuntbepaling kent -waarom zou de CdK anders deze activiteit ontplooiën – hoe ziet de minister dan dat deze nieuwe mogelijkheid de eenheid van beleid bevordert? Is de minister met ons van mening dat mede gezien het feit dat de CdK niet gekozen is en geen politiek programma heeft, deze interventies tot het uiterste beperkt moeten worden?

Diverse artikelen

Artikel 79F lid g: in de hele wettekst wordt provinciale staten zonder lidwoord voorafgegaan. Zo niet hier. Wordt in dit lid bedoeld: «lid van provinciale staten van de betrokken provincie» analoog aan lid i?

De wel gegeven reacties en antwoorden

Wat betreft de wel gegeven reacties en antwoorden: in de meeste gevallen is dat voldoende om met de minister het plenaire debat te kunnen voeren.

Dat geldt niet voor de gemaakte opmerkingen en gestelde vragen m.b.t. de relatie tussen het overdragen van bestuursbevoegdheden van gemeenteraad cq provinciale staten een burgemeester & wethouders cq. gedeputeerde staten. De antwoorden in de memorie van antwoord verwezen slechts naar de gang van zaken bij de Wet dualisering gemeentebestuur en de veronderstelde noodzaak om wetgeving op elkaar af te stemmen. De essentie wordt echter omzeild, en deze is dat dualisering als belangrijk doel heeft de positie van gemeenteraden en provinciale staten te verstevigen t.o.v. de dagelijkse besturen (b&w, gs), daar waar de machtsbalans tussen beide organen nu al te veel in de richting van gs en b&w doorslaat. Het overhevelen van bestuursbevoegdheden zal deze onbalans alleen maar versterken. En dus blijft de vraag staan hoe de minister denkt dat met het ontnemen van bevoegdheden de positie van de gemeenteraad cq. provinciale staten wordt versterkt?

Dat de minister -in weerwil van de opvatting van de Eerste Kamer, zoals neergelegd in de motie Platvoet c.s. – het wetsvoorstel dualisering gemeentelijke medebewindsbevoegdheden voor advies naar de Raad van State heeft gezonden, en dat het zusje m.b.t. de provincie spoedig zal volgen, leek deze leden niet het meest adequate antwoord op de bovengestelde vraag. Acht de minister het binnen zijn demissionaire status te passen een wetsvoorstel naar de Tweede Kamer te sturen waarvan de Eerste Kamer duidelijk heeft laten weten dat er gewacht moet worden met dit wetgevingstraject totdat er een nadere afweging gemaakt wordt na in elk geval een tussentijdse evaluatie van de wet dualisering gemeentebestuur?

Het lid van de **OSF**-fractie merkte op dat op het punt van bevoegdheden de instrumenten verschuiven van het «kunnen staan op strepen» naar het beïnvloeden van gs door leden van provinciale staten. Naast de profilering blijft het nodige inhoudelijke werk nodig ter onderbouwing.

Rechtvaardigt dit niet een grotere tijdsbesteding en dus een betere schadeloosstelling t.b.v. eigen arbeid of ondersteuning?

De voorzitter van de commissie,
Witteveen

De griffier van de commissie,
Nieuwenhuizen